

tionærer, hvorfor han lagde dem til Side paa et Sted, han nu „ikke er i Stand til at erindre“, dog kan han til Oplysning af Indholdet af Afhøringerne anføre, at Viceinspektøren og Inspektionsassistenten, der begge overværede dem, til Direktoratet afgav en saalydende Erklæring:

„Da de Forklaringer, som Inspektør *Aude-Hansen* i Anledning af den mod Betjent B. ved Nyborg Straffeanstalt rejste Sigtelse for usømmelige Tilnærmelser overfor nogle Fanger i bemeldte Straffeanstalt i Marts Maaned d. A. lod en Del af de herværende Fanger afgive, ikke kan findes, skal vi undertegnede, som overværede disse Forklaringer, efter Anmodning af Direktøren for Fængselsvæsenet udtale, at vi bevarer som vort bestemte Indtryk af Forklaringerne, at de ikke afgav noget som helst Grundlag for den nævnte Sigtelse mod Betjent B.

Nyborg Straffeanstalt, den 3. Juli 1914.

Underskrifterne.“

Senere hen tager, som nævnt, Direktøren selv Sagen op, ikke paa eget Initiativ, men paa *Skaftes* direkte Anmeldelse. Men de af ham anstillede Forhør fører til samme negative Resultat, hvad der under Hensyn til, at de Fanger, der skulde aflægge Vidnesbyrdene, var løsladt, og til det Indtryk, Betjentene maa have faaet af de Overordnede Stilling i den — jfr. foran S. 20 Betjent K.s Forklaring — ikke kan undre. *Skaftes* forflyttes, og Betjent B. spadserer stadig om paa Anstalten som det miskendte og frygtede Offer.

Derpaa rejses den Sag, der har givet Anledning til Udvalgets Nedsættelse paa Grundlag af undertegnede *Fraenkels* Skrivelse til Fængselsdirektøren af 2. Juni 1916, og nu maa man jo vente, at Fængselsdirektøren vil have ryddet op fra Bunden af — men netop det modsatte er Tilfældet. Var det gaaet efter Fængselsdirektørens Hoved, havde Betjent B. stadig været ved Anstalten; thi kun paa Betjentenes bestemte Forlangende, fremført af Betjentforeningen, optages Sagen atter

Udvalgenes Betænkninger m. m.

for femte Gang i alt, og nu for Kriminalretten, som endelig kom til Bunds i den. Men Løjtnant *Skaftes* fik ingen Oprejsning. Han var bremsset og forblev bremsset og fandt sin Stilling saa udsigtsløs, at han tog sin Afsked. Det vil sige, at en interesseret og dygtig Mand blev trængt ud af Fængselstjenesten, hvis Forhold er saaledes, at det volder den største Vanskelighed at finde egnede Folk til Posterne. Han blev ikke den sidste vel tjente Embedsmand, der traadte ud af Etaten, fordi de Vilkaar, der under Ledelse af den nuværende Fængselsdirektør bydes, er for utilfredsstillende, og andre vil følge efter. Thi naar Fængselsdirektøren mener, at det efter de nu foretagne Afskedigelser er godt over hele Linien, saa befinder han sig efter Mindretallets Mening i en Vildfarelse. For at det kan blive godt, mangler der endnu adskillige og væsentlige Betingelser, bl. a. en Fængselsdirektør med Menneskekundskab, og, saa vidt han har Ideer af virkelig reformatisk Betydning, da tillige med Karakter nok til at turde sætte sin Person og sit Embede ind paa at føre dem igennem.

Paa Grund af den politiske Konstellation siden Fængselsdirektørens Ansættelse — 1909 — har ingen tidligere Mand i hans Stilling haft saa let ved at erholde de nødvendige Midler til en Reorganisation af Fængselsvæsenet som han. Intet har han ført ind i dette, hvortil Spiren ikke allerede fandtes under den tidligere Ledelse. *Nyborg*-Anstalten kunde han indrette, organisere og ansætte Personel ved ganske, som han vilde, og det lykkedes ham at faa den til at virke saaledes, som foranstaaende viser, der kun er et lille Uddrag af det Materiale, Akterne stiller til Raadighed til Belysning af dens sørgelige Forhold.

Mindretallet maa, hvad de Folk angaar, der ved at henvende sig til medundertegnede *Fraenkel* har foranlediget denne til at rejse Sagen, udtale: at det er umuligt ud af Akterne at danne sig nogen Mening om, hvorledes disse Folk har været, da de traadte ind i Fængselstjenesten, eller